

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 139

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 23 februarie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865	2–3
Decizia nr. 7 din 14 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă	3–5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
94. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2016 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român”, aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor	5–7
95. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale	8–9
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
73. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Dumitru Cătălin Petrescu a funcției publice temporar vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor	10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
228. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 1.044/2003 privind autorizarea unităților de procesare primară a tulpinilor de in și cânepă pentru fibră	10
292. — Ordin al ministrului energiei privind modificarea unor ordine în sensul prelungirii perioadei de implementare	11
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 23 iunie 2015 în Cauza Butnaru și Bejan-Piser împotriva României	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 14 ianuarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Maria Marcu în Dosarul nr. 6.101/97/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 846D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, față de jurisprudența Curții Constituționale în această materie, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea civilă nr. 5 din 16 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.101/97/2014, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Maria Marcu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de revizuire a unei hotărâri pronunțate de Tribunalul Hunedoara.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că cetățenii români cu domiciliul legal în România care au luat parte la pronunțarea unei hotărâri și au avut cunoștință efectivă de pronunțarea unei decizii nu sunt egali în fața legii, respectiv nu sunt egali cu privire la termenul când pot declara revizuire în plină cunoștință de pronunțarea dată de instanțe cu cetățenii români care au domiciliul legal stabilit în străinătate care nu au participat la pronunțare și la judecată și nu au cunoștință de pronunțarea hotărârilor instanțelor de judecată. Așadar, cetățeanului român cu reședința legală stabilită în străinătate care a lipsit de la pronunțare nu i se va comunica niciodată public decizia instanței în condiții similare ca și cetățeanului român prezent la pronunțare și cu domiciliul în România.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 324 alin. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865. Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 83 lit. a) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Însă, ținând seama că dispozițiile legale criticate continuă să producă efecte în cauza de față, precum și de Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate, care au următorul cuprins: „*Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: 1. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 al. 1, de la comunicare a hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 al. 2 de la pronunțarea ultimei hotărâri;*”.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 17 privind cetățenii români în străinătate și art. 21 privind accesul liber la justiție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, spre exemplu prin Decizia nr. 474 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 19 iunie 2007, statuând, în esență, că prin art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit,

impus de existența unor situații procesuale diferite, în aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă accesul liber la justiție, atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești în termenul legal cu cererea de revizuire. De asemenea, Curtea a reținut că formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate.

14. Totodată, Curtea a statuat că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.404 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009).

15. Distinct de cele arătate, Curtea reține că indiferent dacă cetățenii români au domiciliul în țară sau în străinătate hotărârile împotriva cărora se poate formula apel sau recurs se comunică părților, potrivit art. 261 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865; celelalte hotărâri nu se comunică. În consecință, nu se poate reține nicio discriminare între cetățenii români cu domiciliul în țară sau în străinătate, norma procedurală aplicându-se tuturor persoanelor aflate în ipoteza sa.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Marcu în Dosarul nr. 6.101/97/2014 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 324 alin. 1 pct. 1 teza a doua și a treia din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7

din 14 ianuarie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3)
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Florian Iovan în Dosarul nr. 1.908/54/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 945D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile legale criticate cuprind modul de reglementare al contestației în anulare și nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă accesul liber la justiție, întrucât orice persoană poate să uzeze de această cale de atac. Având în vedere practica recentă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 483 din 23 iunie 2015, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.908/54/2014, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Florian Iovan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire și a unei contestații în anulare împotriva unei hotărâri pronunțate în apel.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece nu permit verificarea legalității unei hotărâri pronunțate în apel sub aspectul omisiunii analizării unui motiv de apel formulat în termen în cazul hotărârilor care, potrivit legii, nu sunt supuse recursului.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă** apreciază că modul în care este reglementată contestația în anulare în art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă contravine Constituției, fiind adusă atingere principiului egalității și dreptului la un proces echitabil. În acest sens arată că prin art. 503 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă a fost reglementată calea extraordinară de atac a contestației în anulare, respectiv motivele pentru care aceasta a fost admisă și hotărârile împotriva cărora aceste motive pot fi formulate. Motivele de contestație în anulare prevăzute la alin. (2) au ca obiect hotărârile pronunțate în recurs. La alin. (3) se prevede că „dispozițiile alin. (2) pct. 1, 2 și 4 se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs”. Este omis pct. 3 al alin. (2) potrivit căruia unul dintre motivele pentru care se poate formula contestație în anulare împotriva unei hotărâri pronunțate în recurs îl constituie omisiunea analizării unui motiv de casare. Așadar, apreciază că din interpretarea dispozițiilor art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă rezultă că hotărârea pronunțată în apel prin care a fost omisă analizarea unui motiv de apel nu poate fi remediată prin utilizarea căii de atac a contestației în anulare. Remedierea acestei omisiuni nu este posibilă nici prin utilizarea căii de atac a revizuirii.

7. În concluzie arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit verificarea legalității unei hotărâri pronunțate în apel sub aspectul omisiunii analizării unui motiv de apel, formulat în termen, în cazul hotărârilor care, potrivit legii, nu sunt supuse recursului.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Curtea observă că după sesizarea sa Codul de procedură civilă a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, textul de lege criticat păstrându-și numerotarea. Art. 503 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală „Obiectul și motivele contestației în anulare”, are următorul cuprins: „(1) Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata.

(2) Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când:

1. hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia;

2. dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale;

3. instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen;

4. instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.

(3) Dispozițiile alin. (2) pct. 1, 2 și 4 se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs.”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Prin Decizia nr. 483 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 20 august 2015, paragrafele 16, 17 și 20, Curtea a reținut că motivul contestației în anulare specială — omisiunea cercetării unui motiv de casare — privește exclusiv hotărârile instanțelor de recurs, cale extraordinară de atac care poate fi exercitată numai pentru motivele de casare expres și limitativ prevăzute la art. 488 din Cod. Or, apelul este o cale de atac ordinară și devolutivă — prin care se rejudecă în fond cauza — spre deosebire de recurs, care are caracter nedevelopativ în configurația actualului Cod de procedură civilă. Totodată, apelul poate fi formulat pentru orice motiv de fapt și de drept. Fiind o cale de atac ordinară, legea nu stabilește în mod expres motivele pentru exercitarea apelului și, prin urmare, acesta poate fi formulat pentru orice motiv de netemeinicie sau de nelegalitate a hotărârii atacate, precum și pentru oricare din motivele pe care legea le prevede pentru exercitarea căilor extraordinare de atac.

14. Curtea a mai reținut că lipsa posibilității de a exercita contestația în anulare pentru omisiunea instanței de apel de a cerceta „un motiv de casare” este o consecință firească a caracterului ordinar și devolutiv al apelului, fără a aduce atingere principiului egalității în fața legii și accesului liber la justiție.

15. Curtea a mai observat că o eventuală admitere a excepției de neconstituționalitate ar transforma calea extraordinară de atac a contestației în anulare speciale într-o cale de atac ordinară, din moment ce instanța care va soluționa contestația în anulare ar trebui să reanalizeze motivele de apel, acestea nefiind

structurate de lege ca atare, ci putând fi orice critici formulate de apelant cu privire la hotărârea instanței care a judecat fondul.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Iovan în Dosarul nr. 1.908/54/2014 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 503 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2016 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român”,
aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor**

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2016 nr. 339/2015, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2016 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român”, aflată sub autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor,
Dan Marian Costescu
p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat
Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea

București, 18 februarie 2016.
Nr. 94.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Regia Autonomă „Registrul Auto Român”
Calea Griviței nr. 391A, sectorul 1, București
Cod unic de înregistrare: RO 1590236

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2016**

		mii lei		
		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2016
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	307.749,00
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	304.890,00
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	2.859,00
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	232.831,00
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	232.790,00
		A. cheltuieli cu bunuri și servicii	9	48.181,00
		B. cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	47.214,00
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	121.362,00
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	99.071,00
		C1 ch. cu salariile	13	83.660,00
		C2 bonusuri	14	15.411,00
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	30,00
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	580,00
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	21.681,00
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	16.033,00
	2	Cheltuieli financiare	20	41,00
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	74.918,00
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	12.035,00
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	62.883,00
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	62.883,00
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	6.283,00
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	34.583,00
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2016
0	1	2	3	4
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	28.300,00
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	57.401,00
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	57.401,00
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	1.669
	2	Nr. mediu de salariați total	49	1.669
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	4.467,94
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	4.177,15
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	182,68
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	756,56
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	54,00

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.185/2014
privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii
și Dezvoltării Rurale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 ianuarie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale se pot organiza, în cadrul direcțiilor generale, direcțiilor și serviciilor prevăzute în anexa nr. 1, birouri și compartimente, în condițiile legii.”

2. La articolul 12, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale este ajutat în activitatea de conducere a ministerului de 3 secretari de stat.”

3. La articolul 14, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) Secretarul general este ajutat de doi secretari generali adjuncți, numiți în condițiile legii.”

4. Articolul 15¹ se abrogă.

5. Anexa nr. 1 se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — În tot cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 1.185/2014, cu modificările și completările ulterioare, orice referire la „Direcția generală pescuit — Autoritate de management pentru POP” se consideră a fi făcută la „Direcția generală pescuit — Autoritate de management pentru POPAM”.

Art. III. — Încadrarea în numărul maxim de posturi și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal, prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, în termen de minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Achim Irimescu

Viceprim-ministru,

ministrul economiei, comerțului

și relațiilor cu mediul de afaceri,

Costin Grigore Borc

p. Ministrul finanțelor publice,

Daniela Pescaru,

secretar de stat

Ministrul muncii, familiei, protecției

sociale și persoanelor vârstnice,

Claudia-Ana Costea

Ministrul fondurilor europene,

Carmen Aura Răducu

București, 18 februarie 2016.

Nr. 95.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare, de către domnul Dumitru Cătălin Petrescu a funcţiei publice temporar vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor

Având în vedere propunerea Ministerului Transporturilor, formulată prin Adresa nr. 5.905 din 15 februarie 2016, precum şi Avizul favorabil nr. 9.247 conexasă cu nr. 8.729/2016 al Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare a funcţiei publice temporar vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor de către domnul Dumitru Cătălin Petrescu,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea şi funcţionarea Guvernului României şi a ministerelor, cu modificările şi completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) şi al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dumitru Cătălin Petrescu exercită, cu caracter temporar, prin detaşare, funcţia publică temporar vacantă din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general al Ministerului Transporturilor.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOŞ Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

Bucureşti, 23 februarie 2016.

Nr. 73.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor şi mediului nr. 1.044/2003 privind autorizarea unităţilor de procesare primară a tulpinilor de in şi cânepă pentru fibră

Văzând Referatul de aprobare nr. 163.490 din 29 decembrie 2015 al Direcţiei generale politici agricole şi strategii, în temeiul art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Agriculturii şi Dezvoltării Rurale, cu modificările şi completările ulterioare,

ministrul agriculturii şi dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor, apelor şi mediului nr. 1.044/2003 privind autorizarea unităţilor de procesare primară a tulpinilor de in şi cânepă pentru fibră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 16 decembrie 2003, se abrogă.

(2) Autorizaţiile de procesare primară a tulpinilor de cânepă pentru fibră şi autorizaţiile de procesare primară a tulpinilor de

in pentru fibră, emise în baza Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor şi mediului nr. 1.044/2003, rămân valabile până la data de 30 iunie 2016.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii şi dezvoltării rurale,
Achim Irimescu

Bucureşti, 19 februarie 2016.

Nr. 228.

MINISTERUL ENERGIEI

ORDIN**privind modificarea unor ordine în sensul prelungirii perioadei de implementare**

În conformitate cu prevederile:

— Hotărârii Guvernului nr. 398/2015 pentru stabilirea cadrului instituțional de coordonare și gestionare a fondurilor europene structurale și de investiții și pentru asigurarea continuității cadrului instituțional de coordonare și gestionare a instrumentelor structurale 2007—2013;

— art. 2 lit. a¹) din Hotărârea Guvernului nr. 678/2015 privind închiderea programelor operaționale finanțate în perioada 2007—2013 prin Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European, Fondul de Coeziune și Fondul European pentru Pescuit, cu completările ulterioare;

— Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European pentru Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.260/1999,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 980/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Energiei,

ministrul energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.286/2008 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte de investiții în instalații de desulfurare a gazelor de ardere, arzătoare cu NO_x redus și filtre pentru instalațiile mari de ardere din grupuri modernizate/retehnologizate, din cadrul operațiunii 4.1.c) „Investiții în instalații de desulfurare a gazelor de ardere, arzătoare cu NO_x redus și filtre pentru instalațiile mari de ardere din grupuri modernizate/retehnologizate” din axa prioritară 4 „Creșterea eficienței energetice și a securității furnizării în contextul combaterii schimbărilor climatice” a Programului operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 și 599 bis din 11 august 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, rubrica „Durata proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 5 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească 30 iunie 2016.”

Art. II. — Ordinul ministrului economiei nr. 2.201/2009 privind lansarea Cererii de propuneri de proiecte pentru investiții în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile, pentru acordarea asistenței financiare nerambursabile prin Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), axa prioritară 4, domeniul major de intervenție 2, operațiunea 4.2 „Sprijinirea investițiilor în modernizarea și realizarea de noi capacități de producere a energiei electrice și termice, prin valorificarea resurselor energetice regenerabile: a biomasei, a resurselor hidroenergetice (în unități cu putere instalată mai mică sau egală cu 10 MW), solare, eoliene, a biocombustibilului, a resurselor geotermale și a altor resurse regenerabile de energie”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 și 16 bis din 11 ianuarie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 1 „Cerere de propuneri de proiecte”, rubrica „Durata de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 30 iunie 2016.”

2. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, punctul 4 „Proiecte eligibile”, rubrica „Durata de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 30 iunie 2016.”

3. La anexa nr. 6 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității”, rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 2 va avea următorul cuprins:

„2. Proiectul este implementat în maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare, iar perioada de implementare a proiectului nu depășește 30 iunie 2016.”

Art. III. — Ordinul ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri nr. 393/2010 privind aprobarea lansării Cererii de propuneri de proiecte de investiții în extinderea și modernizarea rețelelor de distribuție a energiei electrice și gazelor naturale, propuse pentru acordarea asistenței financiare nerambursabile prin Programul operațional sectorial „Creșterea competitivității economice” (POS CCE), axa prioritară 4, domeniul major de intervenție 1, operațiunea 4.1.b) „Sprijinirea investițiilor în extinderea și modernizarea rețelelor de transport al energiei electrice, gazelor naturale și petrolului, precum și ale rețelelor de distribuție a energiei electrice și gazelor naturale, în scopul reducerii pierderilor în rețea și realizării în condiții de siguranță și continuitate a serviciilor de transport și distribuție” — partea de distribuție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 și 264 bis din 22 aprilie 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 1 „Cerere de propuneri de proiecte”, rubrica „Perioada de implementare a proiectului” va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 30 iunie 2016.”

2. La anexa nr. 2 „Ghidul solicitantului”, capitolul III „Proiecte eligibile”, paragraful anterior notei va avea următorul cuprins:

„Durata de implementare a proiectului trebuie să fie de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și să nu depășească data de 30 iunie 2016.”

3. La anexa nr. 4 din „Ghidul solicitantului”, „Lista de verificare a conformității administrative și a eligibilității”, la rubrica „Criterii de eligibilitate a proiectului”, punctul 8 va avea următorul cuprins:

„8. Durata de implementare a proiectului este de maximum 4 ani de la semnarea Contractului de finanțare și nu depășește data de 30 iunie 2016.”

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul energiei,
Victor Vlad Grigorescu

București, 19 februarie 2016.
Nr. 292.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 23 iunie 2015

În Cauza Butnaru și Bejan-Piser împotriva României

(Cererea nr. 8.516/07)

Strasbourg

Definitivă la 23/09/2015

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă. În Cauza *Butnaru și Bejan-Piser împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Luis López Guerra, Ján Šikuta, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Iulia Antoanella Motoc, Branko Lubarda, judecători, și Stephen Phillips, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu, la 2 iunie 2015, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 8.516/07 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, doamna Cristina Butnaru (*reclamanta*) și domnul David Bejan-Piser (*reclamantul*), au sesizat Curtea la 30 noiembrie 2006, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții se plâng în special că au fost judecați de două ori pentru aceleași fapte.

4. La 18 octombrie 2012, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanții s-au născut în 1969 și, respectiv, 1976 și au domiciliul în Fărăoani.

6. La 2 iunie 2004, reclamanții se îndreptau către o casă, situată în comuna Fărăoani, care aparținuse tatălui reclamantei și care, la momentul faptelor, era locuită de D.M.M. Reclamanta se judecase cu aceasta în mai multe litigii civile privind proprietatea asupra casei. În ziua respectivă a avut loc o altercație.

7. Alertați de către vecini, doi agenți de poliție s-au deplasat la fața locului. După incident, reclamanta a fost transportată în stare de inconștiență la spital. Aceasta a fost spitalizată cu diagnosticul traumatism cerebral ca urmare a unei agresiuni. Potrivit certificatului medico-legal emis la 7 iunie 2004, aceasta prezenta multiple echimoze și excoriații la nivelul capului, pe brațe și pe picioare, care au necesitat între 13 și 15 zile de îngrijiri medicale.

8. Reclamanta, care susținea că a fost lovită de agenții de poliție, a depus plângere penală împotriva acestora din urmă. Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău, prin Rezoluția din 16 mai 2005, a dispus neînceperea urmăririi penale față de cei doi agenți de poliție. S-a reținut că reclamanta își cauzase singură leziunile ca urmare a stării sale de ebrietate. Rezoluția a fost confirmată prin Hotărârea din 29 septembrie 2005 a Tribunalului Bacău și prin Hotărârea din 15 decembrie 2005 a Curții de Apel Bacău.

A. Procedura penală împotriva reclamanților pentru lovire sau alte violențe și amenințare

9. La o dată neprecizată, D.M.M. a sesizat Judecătoria Bacău cu o plângere penală prealabilă împotriva reclamanților pentru lovire sau alte violențe. Aceasta a arătat că, la 2 iunie 2004, reclamanții au intrat prin efracție în casa sa și că reclamanta a lovit-o. D.M.M. a arătat, de asemenea, că, la 27 mai 2004, reclamanta a amenințat-o cu moartea.

10. Prin Hotărârea din 7 noiembrie 2005, judecătoria a considerat că probele aflate la dosar erau contradictorii și insuficiente și, în temeiul prezumției de nevinovăție, i-a achitat pe reclamanți.

11. Prin Hotărârea definitivă din 24 ianuarie 2006, Tribunalul Bacău a constatat că recursul declarat de D.M.M. a fost tardiv formulat.

B. Procedura penală împotriva reclamanților pentru tâlhărie

1. Condamnarea reclamanților

12. Prin Rechizitoriul din 31 mai 2005, parchetul i-a trimis în judecată pe reclamanți sub acuzația de tâlhărie asupra D.M.M.

13. Prin Hotărârea din 7 martie 2006, Tribunalul Bacău a condamnat-o pe reclamantă la 7 ani de închisoare pentru tâlhărie, iar pe reclamant la 3 ani de închisoare pentru complicitate. De asemenea, tribunalul i-a condamnat pe reclamanți la plata în solidar a sumei de 1.912 lei (aproximativ 550 euro — EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material. Bazându-se, printre altele, pe declarațiile lui D.M.M. și ale mai multor martori oculari, pe procesul-verbal de cercetare la fața locului și pe fotografiile făcute la fața locului, precum și pe raportul tehnic de analiză a amprentelor digitale prelevate, tribunalul a decis că, la 2 iunie 2004, reclamanta a intrat prin efracție în casa lui D.M.M. pe care a lovit-o și a amenințat-o și căreia i-a furat mai multe bunuri. În ceea ce îl privește pe reclamant, tribunalul a considerat că acesta îi oferise ajutor reclamantei în sustragerea bunurilor.

14. Reclamanții au declarat apel și au invocat, între altele, autoritatea de lucru judecat a deciziei de achitare pronunțate la finalul procedurii pentru lovire sau alte violențe și amenințare. Prin Hotărârea din 18 aprilie 2006, Curtea de Apel Bacău a admis parțial apelul și a redus pedeapsa cu închisoarea pentru reclamantă la 4 ani și pentru reclamant la un an și 6 luni. Părțile relevante în speță ale hotărârii sunt astfel redactate:

„Argumentul reclamanților [ce are la bază] autoritatea de lucru judecat trebuie să fie respins. Din documentele și probele [depuse] la dosar nu rezultă că reclamanții au fost achitați [sau] condamnați sau [au] făcut obiectul încetării procesului penal printr-o hotărâre judecătorească privind aceleași fapte ca cele pentru care au fost trimiși în judecată în prezenta cauză.”

15. Această hotărâre a fost confirmată prin Hotărârea din 28 iunie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

2. *Contestația în anulare împotriva hotărârii ICCJ din 28 iunie 2006*

16. La 5 iulie 2006, reclamanții au sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu o contestație în anulare împotriva Hotărârii din 28 iunie 2006, invocând autoritatea de lucru judecat pe motiv că fuseseră deja achitați, prin Hotărârea din 7 noiembrie 2005 pronunțată de judecătoria, pentru actele de violență ce aveau legătură cu incidentul din 2 iunie 2004.

17. Prin Hotărârea din 26 octombrie 2006, ÎCCJ a respins contestația ca nefondată. Părțile relevante ale hotărârii respective au fost redactate astfel:

„Din analiza cauzei rezultă că motivele invocate de contestatori referitoare la greșita lor condamnare, în condițiile în care se consideră că sunt nevinovați, invocând autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri prin care au fost achitați pentru fapte din data de 2 iunie 2004, ca și cele din prezenta cauză, aspectele privind expertiza efectuată în cauză, declarațiile martorilor părții vătămate, precum și declarațiilor lor, nu se circumstanțiază cauzelor expres și limitativ stipulate în art. 386 lit. a)–e) din Codul de procedură penală, deoarece solicitările contestatorilor reprezintă critici ce au fost invocate și verificate în căile ordinare de atac exercitate în cauză [...]”

3. *Cererea de revizuire a Hotărârii Tribunalului Bacău din 7 martie 2006*

18. Bazându-se pe Hotărârea definitivă din 7 noiembrie 2005 a judecătoriei, reclamanții au sesizat tribunalul cu o cerere de revizuire a Hotărârii din 7 martie 2006. Aceștia au arătat că achitarea fusese pronunțată în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și că astfel fuseseră judecați de două ori pentru aceleași fapte.

19. Prin Hotărârea din 8 noiembrie 2007, tribunalul a respins cererea acestora ca nefondată. Instanța a considerat că nu exista identitate de fapte întrucât persoanele în cauză fuseseră achitate pentru faptele din 2 iunie 2004 și condamnate pentru faptele survenite la 27 mai 2004.

20. Prin Decizia din 4 martie 2008, Curtea de Apel Bacău a admis apelul reclamantei și a constatat că aceasta fusese judecată de două ori pentru aceleași acte de violență din 2 iunie 2004. Curtea de apel a reîncadrat cererea reclamantei și, apreciind că în speță a existat un motiv pentru contestație în anulare, a trimis cauza ÎCCJ pentru examinarea pe fond.

21. Prin Decizia din 9 mai 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca inadmisibilă contestația în anulare pe motiv că se pronunțase deja asupra autorității de lucru judecat în Hotărârea din 26 octombrie 2006.

II. Dreptul intern relevant

22. Dispozițiile relevante în speță ale Codului penal în vigoare la momentul faptelor erau formulate după cum urmează:

Art. 41. — **Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe**

„1. În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni. [...]”

3. Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.”

Art. 180. — Lovirea sau alte violențe

„Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

3. Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate [...]”

Art. 208. — Furtul

„1. Luarea unui bun mobil din posesia sau detinența altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 12 ani. [...]”

Art. 211. — Tâlhăria

„(1). Furtul săvârșit prin întrebuițare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuițarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

[...]

(2). Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări [...] se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani:

a) de două sau mai multe persoane împreună;

[...]

c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;

[...]

23. Dispozițiile relevante în speță ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor erau formulate după cum urmează:

Art. 10. — **Cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată**

„Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

[...]

j) există autoritate de lucru judecat. Împiedicarea produce efecte chiar dacă faptei definitiv judecate i s-ar da o altă încadrare juridică.

[...]

Art. 386. — Cazurile de contestație în anulare

„Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

d) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.”

ÎN DREPT

I. Chestiune preliminară

24. Reclamantul nu a prezentat observații cu privire la admisibilitatea și la fondul cauzei. Curtea i-a trimis trei scrisori, dintre care una în limba română, la adresa pe care o indicase în formularul de cerere, și l-a invitat să precizeze dacă dorea să își mențină cererea. Reclamantul nu a răspuns acestei invitații. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că persoana în cauză înțelege să renunțe la respectiva cerere, neidentificând nimic care să poată impune examinarea acesteia în termenii art. 37 § 1 din Convenție, și decide scoaterea ei de pe rol.

II. **Cu privire la pretinsa încălcare a art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție**

25. Reclamanta susține că a fost judecată de două ori pentru faptele sale din 2 iunie 2004. Aceasta invocă, în esență, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, formulat astfel:

„1. Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

3. Nicio derogare de la prezentul articol nu este îngăduită în temeiul art. 15 din Convenție.”

A. Cu privire la admisibilitate

26. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 §3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă de altfel niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

27. Reclamanta susține că a fost judecată de două ori pentru aceleași fapte.

28. Făcând trimitere la Cauza *Serguei Zolotoukhine împotriva Rusiei* [(MC), nr. 14.939/03, CEDO 2009], Guvernul consideră că prezenta cauză se distinge de aceasta deoarece, în opinia sa, circumstanțele de fapt nu sunt similare. Astfel, în opinia Guvernului, reclamanta a fost judecată pentru două infracțiuni diferite care aveau un singur element comun, respectiv recurgerea la violență fizică. În plus, cele două infracțiuni erau diferite din perspectiva valorii sociale protejate, a gravității și a consecințelor, precum și a intenției. Făcând trimitere la Cauza *Garretta împotriva Franței* [(dec.), nr. 2.529/04, 4 martie 2008], Guvernul arată că reglementarea infracțiunii de lovire sau alte violențe urmărește protejarea integrității fizice a persoanei, în timp ce reglementarea infracțiunii de tâlhărie tinde la protejarea patrimoniului.

29. Curtea va examina în continuare problema dacă persoana în cauză a fost judecată de două ori în lumina principiului *non bis in idem*, astfel cum a fost dezvoltat de aceasta în Cauza *Serguei Zolotoukhine* citată anterior.

1. Cu privire la natura juridică a celor două proceduri

30. Curtea observă că, în speță, nu s-a contestat că reclamanta a făcut obiectul a două proceduri penale conform dreptului intern.

2. Clarificarea aspectului dacă reclamanta a fost judecată de două ori pentru aceeași infracțiune („idem”)

31. Curtea reamintește că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție trebuie să fie înțeles ca interzicând urmărirea penală sau judecarea unei persoane pentru o a doua „infracțiune” în măsura în care aceasta are la bază fapte identice sau fapte care sunt în esență aceleași (*Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 82).

32. Garanția consacrată la art. 4 sus-menționat se activează la momentul punerii în mișcare a unei noi acțiuni penale și când decizia anterioară de achitare sau de condamnare dobândise deja autoritate de lucru judecat. În acest stadiu, elementele dosarului includ obligatoriu decizia prin care prima procedură „penală” în sensul Convenției s-a terminat și lista acuzațiilor formulate împotriva persoanei vizate de noua procedură. În mod normal, aceste elemente vor include o expunere a faptelor referitoare la infracțiunea pentru care respectiva persoană a fost deja judecată și o altă expunere referitoare la a doua infracțiune de care este acuzată. Aceste expuneri constituie un util punct de pornire pentru examinarea și clarificarea de către Curte a aspectului dacă faptele celor două proceduri sunt identice sau sunt în esență aceleași (*Grande Stevens și alții împotriva Italiei*, nr. 18.640/10, 18.647/10, 18.663/10, 18.668/10 și 18.698/10, pct. 220, 4 martie 2014).

33. Curtea subliniază că prezintă o importanță redusă care părți ale noilor acuzații sunt în cele din urmă reținute sau respinse în procedura ulterioară, deoarece art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție enunță o garanție împotriva noii acțiuni penale sau a riscului unei noi acțiuni penale, iar nu interdicția unei a doua condamnări sau a unei a doua achitări (*Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 83).

34. Prin urmare, Curtea trebuie să examineze faptele care constituie un ansamblu de circumstanțe de fapt concrete implicând același făptuitor și indisociabil legate între ele în timp și în spațiu, existența acestor circumstanțe trebuind să fie demonstrată pentru a putea fi pronunțată condamnarea sau

pentru ca noi acțiuni penale să poată fi puse în mișcare (*ibidem*, pct. 84).

35. Analizând faptele cauzei, Curtea reține că reclamanta a fost achitată, într-o fază inițială, de acuzația de lovire sau alte violențe în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și, ulterior, a fost condamnată pentru tâlhărie în raport tot cu același incident.

36. În această privință, subliniază că, în raport cu principiile enunțate în Cauza *Serguei Zolotoukhine* citată anterior, aspectul care trebuie clarificat nu este acela dacă elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 180 și la art. 211 din Codul penal în vigoare la momentul faptelor erau sau nu identice, ci acela de a determina dacă faptele imputate reclamantei în cele două proceduri penale se refereau la același comportament (*Grande Stevens și alții*, citată anterior, pct. 224). În acest scop, Curtea trebuie să cerceteze dacă în cauză era vorba de același comportament din partea aceluiași persoane cu aceeași ocazie (*Maresti împotriva Croației*, nr. 55.759/07, pct. 63, 25 iunie 2009, și *Muslija împotriva Bosniei și Herțegovinei*, nr. 32.042/11, pct. 34, 14 ianuarie 2014).

37. În prezenta speță, Curtea observă că reclamanta a fost acuzată în două rânduri pentru aceleași acte de violență pe care le aplicase aceleiași persoane, D.M.M., la aceeași dată, 2 iunie 2004; observă, de asemenea, că D.M.M. a avut posibilitatea de a-și susține cauza în calitate de victimă (pct. 9 *supra*). Chiar dacă alte fapte — respectiv o atingere adusă patrimoniului lui D.M.M. — au fost imputate persoanei în cauză în cadrul celei de a doua proceduri, nu este mai puțin adevărat că cele două proceduri în cauză coincideau în privința actelor de violență.

38. Or, în cauze similare prezentei spețe, Curtea a concluzionat deja în sensul existenței, în esență, a aceluiași fapte, chiar dacă cele două proceduri vizate au tratat elemente parțial diferite (a se vedea, în acest sens, *Gradinger împotriva Austriei*, 23 octombrie 1995, pct. 55, seria A, nr. 328-C). Cel mai recent, în Cauza *Asadbeyli și alții împotriva Azerbaidjanului* (nr. 3.653/05, 14.729/05, 20.908/05, 26.242/05, 36.083/05 și 16.519/06, 11 decembrie 2012), în care reclamantii au făcut obiectul a două proceduri distincte privind o manifestare la care participaseră, Curtea a admis că infracțiunile de săvârșirea cărora persoanele în cauză erau acuzate erau diferite în raport cu un anumit număr de elemente, dar a concluzionat că procedurile se suprapuneau în ceea ce privește elementele esențiale ale infracțiunilor (*ibidem*, pct. 157).

39. În ceea ce privește Cauza *Muslija* citată anterior, în care reclamantul făcuse obiectul a două proceduri — administrativă și, respectiv, penală — pentru că își lovise fosta soție, Curtea a urmat un raționament identic și a concluzionat că faptele erau esențial aceleași, întrucât actele de violență erau, între altele, un element atât al abaterii administrative, cât și un element al infracțiunii (*ibidem*, pct. 34).

40. În același timp, în Cauza *Ruotsalainen împotriva Finlandei* (nr. 13.079/03, 16 iunie 2009), în care reclamantul fusese condamnat în două rânduri pentru infracțiuni prevăzute de legislația fiscală, Curtea a concluzionat că faptele de care era acesta acuzat în cadrul procedurilor respective erau, în esență, aceleași, chiar dacă elementul intențional nu fusese reținut decât în cadrul primei proceduri (*ibidem*, § 56).

41. În schimb, în Cauza *Pirttimäki împotriva Finlandei* (nr. 35.232/11, 20 mai 2014), Curtea a concluzionat că nu fusese încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție pe motiv că cele două proceduri menționate nu se refereau la fapte, în esență, identice, întrucât circumstanțele de fapt și părțile erau diferite (*ibidem*, pct. 51—52).

42. Prin urmare, în speță, Curtea consideră că infracțiunea de tâlhărie de care reclamanta era acuzată îngloba în ansamblul său faptele infracțiunii de lovire sau alte violențe și că această din urmă infracțiune nu conținea niciun element care să nu fi fost inclus în infracțiunea de tâlhărie. Actele de violență constituiau astfel elementul infracțional unic în cadrul procedurii pentru

lovire sau alte violențe și un element esențial în cadrul procedurii pentru tâlhărie.

43. În cele din urmă, Curtea observă că, deși reclamanta a invocat autoritatea de lucru judecat în cadrul celei de-a doua proceduri, instanțele interne nu au stabilit expres în cadrul acestei proceduri că existau circumstanțe de fapt care distingeau acuzația de tâlhărie de cea de lovire sau alte violențe pentru care persoana în cauză fusese deja achitată (*Asadbeyli și alții*, citată anterior, pct. 161, a se vedea *supra*, pct. 17 și 19). Pe de altă parte, a arătat că instanța de apel s-a pronunțat, prin Decizia din 4 martie 2008, că a existat identitate de fapte între cele două proceduri în cauză (*supra*, pct. 20), dar că aceste constatări nu puteau să conducă, din motive procedurale, la o redeschidere a procedurii (*supra*, pct. 21).

44. Prin urmare, Curtea consideră că actele de violență de care reclamanta era acuzată în cadrul celor două proceduri au fost, în esență, aceleași.

3. Clarificarea aspectului dacă a existat o repetare a trimerii în judecată („bis”)

45. Curtea reamintește că art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu vizează numai cazul unei duble condamnări, ci, de asemenea, pe cel al dublei trimerii în judecată (*Franz Fischer împotriva Austriei*, nr. 37.950/97, pct. 29, 29 mai 2001). Astfel, această dispoziție reafirmă trei garanții distincte conform cărora nimeni *i.* nu poate fi urmărit penal, *ii.* judecat sau *iii.* pedepsit de două ori pentru aceleași fapte (*Nikitine împotriva Rusiei*, nr. 50.178/99, pct. 36, CEDO 2004-VIII, și *Serguei Zolotoukhine*, citată anterior, pct. 110).

46. În plus, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție are ca obiect să interzică repetarea procedurilor penale definitiv închise (*Franz Fischer*, citată anterior, pct. 22, și *Gradinger*, citată anterior, pct. 53). Rezultă așadar o interdicție privind procedurile penale consecutive.

47. Totuși, în ceea ce privește procedurile penale paralele, art. 4 sus-menționat nu le interzice. Într-o astfel de situație nu se poate afirma că reclamantul a fost trimis în judecată în mai multe rânduri pentru „o infracțiune pentru care fusese deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă” [*Garaudy împotriva Franței* (dec.), nr. 65.831/01, CEDO 2003-IX (extrase)]. Astfel, Curtea a concluzionat în sensul caracterului vădit nefondat al unei cereri într-o cauză în care instanța națională pusese capăt celei de-a doua proceduri atunci când a fost pronunțată o hotărâre definitivă în cadrul primei proceduri [*Zigarella împotriva Italiei* (dec.), nr. 48.154/99, 3 octombrie 2002]. Cu toate acestea, a constatat o încălcare atunci când instanțele interne nu au pus capăt celei de-a doua proceduri (*Tomasoviæ împotriva Croației*, nr. 53.785/09, pct. 31, 18 octombrie 2011, *Muslija*, citată anterior, pct. 37, și *Lucky Dev împotriva Suediei*, nr. 7.356/10, pct. 59 și 63, 27 noiembrie 2014).

48. Aplicând aceste principii în speță, Curtea observă că prima procedură s-a finalizat cu o hotărâre definitivă pronunțată la 24 ianuarie 2006 de Tribunalul Bacău. Constată, de asemenea, că, în cadrul celei de-a doua proceduri, aceeași instanță a pronunțat, la 7 martie 2006, o hotărâre prin care condamna reclamanta în primă instanță. Rezultă că aceasta a fost condamnată în primă instanță pentru tâlhărie, deși hotărârea de achitare pentru lovire sau alte violențe rămăsese deja definitivă.

49. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamanta a fost judecată în două rânduri pentru aceleași acte de violență.

50. Prin urmare, a fost încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

III. Cu privire la celelalte pretense încălcări

51. Reclamanta se plânge, în cele din urmă, de încălcarea drepturilor garantate prin art. 3, art. 5, art. 6 și art. 7 din Convenție și prin art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în raport cu incidentul din 2 iunie 2004 și cu procedura penală în litigiu care a vizat-o.

52. Ținând seama de ansamblul de elemente de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la acuzațiile formulate, Curtea nu a identificat în cadrul capetelor de cerere formulate mai sus nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

53. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

54. Reclamanta solicită 500.000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material pe care pretinde că l-a suferit și care corespunde pierderilor salariale și degradării bunurilor sale pe durata detenției, precum și suma de 3.500.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral pe care consideră că l-a suferit ca urmare a sentimentelor de frustrare și suferință. Această solicită, de asemenea, ștergerea din cazierul judiciar a condamnării sale, precum și luarea în considerare ca vechime în muncă a perioadei pe care a petrecut-o în detenție.

55. Guvernul se opune acordării despăgubirii materiale solicitate, în absența unei legături de cauzalitate între încălcarea denunțată și pretinsul prejudiciu. În ceea ce privește prejudiciul moral, consideră că suma solicitată de reclamantă nu este conformă jurisprudenței Curții în materie. În ceea ce privește celelalte cereri ale reclamantei, consideră că nu intră în competența Curții.

56. Curtea subliniază că singura bază de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în încălcarea art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Prin urmare, nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge această cerere. În schimb, consideră că trebuie să i se acorde reclamantei suma de 1.500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. În ceea ce privește celelalte cereri ale reclamantei, consideră că nu pot fi admise (*Grozavu împotriva României*, nr. 24.419/04, pct. 71, 2 noiembrie 2010). În special, Curtea observă că, în dreptul român, art. 465 din noul Cod de procedură penală, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, permite revizuirea unui proces la nivel intern atunci când, precum în speță, a constatat încălcarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale unui reclamant (a se vedea, de exemplu, *Mischie împotriva României*, nr. 50.224/07, pct. 50, 16 septembrie 2014).

B. Cheltuieli de judecată

57. Reclamanta solicită, de asemenea, rambursarea cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor interne și în fața Curții, fără ca totuși să precizeze cuantumul acestora și fără să furnizeze documente justificative.

58. Guvernul observă că reclamanta nu și-a prezentat cererea sa în bună și convenită formă.

59. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31.107/96, pct. 54, CEDO 2000-XI]. În speță, ținând seama de faptul că reclamanta nu și-a cuantificat și detaliat cererea, nu i se acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

60. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. decide să radieze cererea de pe rol în ceea ce îl privește pe reclamantul David Bejan-Piser;
2. declară cererea reclamantei Cristina Butnaru admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
3. hotărăște că a fost încălcat art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție;
4. hotărăște:
  - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 1.500 EUR (o mie cinci sute de euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
  - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 23 iunie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Stephen Phillips

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

